

Sygn. akt III KK 200/21

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 lipca 2021 r.,

sprawy **E. B.**

skazanego z art. 180a k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 i 3 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 3 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

E. B. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 3 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...), za to, że w dniu 18 lutego 2019 r. w G. prowadził samochód nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta G. z dnia 30 listopada 2018 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B1, B,C1 i C, tj. czyn z art. 180a k.k. oraz za to, że tego samego dnia w G. udzielił korzyści majątkowej w kwocie 1200 zł funkcjonariuszowi Komisariatu [...] Policji S. W. w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. czyn z art. 229 § 1 i 3 k.k.

Za pierwszy z czynów, na mocy art. 180a k.k., Sąd skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzekając przy tym środek karny zakazu

prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, za drugi zaś z czynów wymierzył mu na mocy art. 229 § 3 k.k. karę roku pozbawienia wolności. Łącząc wobec oskarżonego orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd Rejonowy wymierzył mu karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 lutego 2019 r. Ponadto orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci dwunastu banknotów po 100 złotych oraz rozstrzygnął o opłatach i kosztach postępowania.

Obróńca oskarżonego złożył apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając:

a) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 139 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., polegającą na nieprawidłowym zawiadomieniu oskarżonego o terminach rozpraw wyznaczonych na dzień 28 stycznia 2020 r. oraz dzień 3 lipca 2020 r., poprzez przesłanie zawiadomień o terminach rozprawy na nieaktualny adres zamieszkania oskarżonego tj. w G., ul. O., podczas gdy oskarżony jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego miał złożyć wniosek do Prokuratury Rejonowej w G. o uchylenie środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji, zastosowanego wobec niego w niniejszej sprawie postanowieniem prokuratora z dnia 20 lutego 2019 r., w którym to piśmie oskarżony miał wskazać swój aktualny adres zamieszkania, będący jednocześnie adresem do doręczeń korespondencji, tj. w G., ul. P., jednakże pismo to z niewiadomych przyczyn nie zostało dołączone do akt sprawy, czego konsekwencją było przesłanie zawiadomień o terminach rozprawy przez Sąd na nieaktualny adres zamieszkania oskarżonego oraz pozbawienie go możliwości wzięcia w niej osobistego udziału celem obrony jego interesów;

b) rażącą niewspółmierność- surowość - orzeczonej względem oskarżonego bezwzględnej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia podczas gdy, biorąc pod uwagę okoliczności łagodzące tego rodzaju jak przyznanie się oskarżonego do popełnienia tego czynu, posiadanie przez oskarżonego stałego zatrudnienia oraz fakt upływu długiego okresu czasu od momentu popełnienia ostatnich przestępstw, za które E. B. był uprzednio skazany

prawomocnymi wyrokami sądowymi, wystarczające byłoby orzeczenie względem oskarżonego za ten czyn kary grzywny lub kary ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, względnie, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o karze łącznej i wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia kary grzywny albo kary ograniczenia wolności.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt V Ka (...), Sąd Okręgowy w G. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż oskarżony usiłował udzielić funkcjonariuszowi Policji korzyści majątkowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę tego funkcjonariusza, czyn przypisany oskarżonemu w pkt III wyroku kwalifikując z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 i 3 k.k., zaś za podstawę skazania i wymiaru kary za ten czyn przyjmując art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. W pozostałej części wyrok utrzymał w mocy, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciążając go wydatkami w postępowaniu odwoławczym.

Od orzeczenia Sądu II instancji kasację wniósł obrońca skazanego, zaskarżając je w całości i formułując zarzut rażącego i mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 139 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., polegającego na nieprawidłowym zawiadomieniu oskarżonego o terminach rozpraw wyznaczonych na dzień 28 stycznia 2020 r. oraz dzień 03 lipca 2020 r., poprzez przesłanie zawiadomień o terminach rozprawy na nieaktualny adres zamieszkania oskarżonego tj. w G. , ul. O., podczas gdy oskarżony jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, złożył wniosek do Prokuratury Rejonowej w G. o uchylenie środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji, zastosowanego wobec niego w niniejszej sprawie, postanowieniem prokuratora z dnia 20 lutego 2019 r., w którym to piśmie oskarżony wskazał swój aktualny adres zamieszkania, będący jednocześnie adresem do doręczeń korespondencji tj. w G., ul. P., jednakże pismo to zostało zagubione przez organ postępowania przygotowawczego, co doprowadziło do niemożności załączenia go do akt sprawy, czego konsekwencją

było przesłanie zawiadomień o terminach rozprawy przez Sąd na nieaktualny adres zamieszkania oskarżonego oraz pozbawienie go możliwości wzięcia w niej osobistego udziału, a więc pozbawienie oskarżonego jego podstawowego prawa, jakim jest prawo do obrony w postępowaniu karnym.

Skarżący wniósł przy tym o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmienionego nim wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna i z tego powodu nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie trzeba zaznaczyć, że zarzut kasacyjny został wadliwie sformułowany. Jego konstrukcja i treść skłaniają do przypomnienia, że kasacja przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Dlatego to orzeczeniu tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji należy postawić określone zarzuty kasacyjne. Zarzuty podniesione pod adresem orzeczenia pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie tego podstawowego warunku nie spełnia. Podniesiony w niej zarzut bez wątpienia dotyczy bowiem postępowania przed Sądem I instancji, gdyż to ten Sąd miał wysyłać oskarżonemu zawiadomienia o terminach rozprawy na niewłaściwy adres. Autor kasacji nie wskazał natomiast, iżby do naruszenia przepisów postępowania karnego doszło również w toku postępowania odwoławczego. Dopiero z uzasadnienia kasacji można wnosić, że intencją skarżącego było w istocie zarzucenie nieprawidłowej kontroli wyroku Sądu I instancji, w szczególności nienależyte rozpoznanie (obecnie powielonego) zarzutu apelacji.

Tak rozumiejąc podniesiony w kasacji zarzut naruszenia prawa procesowego (art. 118 § 1 k.p.k.) stwierdzić należy, że nie ma racji skarżący, iż Sąd Rejonowy w G. w sposób nieprawidłowy zawiadomił oskarżonego o terminach rozpraw

wyznaczonych na 28 stycznia 2020 r. i 3 lipca 2020 r., czym naruszył przysługujące mu prawo do obrony.

Wysyłając zawiadomienia o terminach rozprawy Sąd ów kierował korespondencję na adres wskazany wcześniej przez E. B. jako adres do korespondencji, a więc ul. O. w G.. Korespondencja ta była dwukrotnie awizowana, toteż wobec nie podjęcia jej, została uznana za doręczoną (por. art. 133 § 2 k.p.k. i art. 139 § 1 k.p.k.).

Faktu, że w toku postępowania przygotowawczego skazany skierował do Prokuratury Rejonowej w G. pismo z wnioskiem o uchylenie dozoru Policji, w nagłówku zawierające adres: ul. P. w G., nie można utożsamiać z dokonaniem przez oskarżonego skutecznej zmiany deklaracji odnośnie do adresu do doręczeń. Okoliczność, że wskutek błędu organów prowadzących postępowanie przygotowawcze pismo to nie zostało załączone do akt sprawy jest w kontekście tej konkluzji irrelevantna. Słusznie więc Sąd odwoławczy nie dostrzegł w działaniu Sądu Rejonowego uchybienia treści art. 117 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 139 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., podniesionego w apelacji obrońcy.

Zawiadomienie o zmianie miejsca zamieszkania przez oskarżonego musi zostać zakomunikowane organowi prowadzącemu postępowanie w sposób nie budzący wątpliwości. Obowiązek poinformowania o zmianie miejsca zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż tydzień, jak również o każdej zmianie danych umożliwiających kontaktowanie się z nim, należy, zgodnie z treścią art. 75 § 1 k.p.k., do kategorii podstawowych obowiązków ciążących na oskarżonym. E. B. został o tym prawidłowo pouczony już w postępowaniu przygotowawczym.

W tej sytuacji wysłanie przez Sąd Rejonowy pism procesowych i zawiadomień o rozprawie na adres zadeklarowany przez oskarżonego jako służący do korespondencji, należy uznać za prawidłowe i uzasadnione.

Nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia niniejszej kasacji, należało oddalić ją jako oczywiście bezzasadną, o kosztach postępowania rozstrzygając zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

